

Sygn. akt II K 227/19

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Czaplińska

Protokolant: Jessica Mitrega

przy udziale Prokuratora Joanny Nagórskiej – Andrasz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 roku sprawy

G. Z., syna M. i E.,

urodzonego dnia (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt **XI K 87/13** za przestępstwo z art. 292 § 1 k. k. popełnione w dniu 23 marca 2012 roku na karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda; grzywna została wykonana w całości;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt **II K 1119/14**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt V Ka 263/15, za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 4 czerwca 2014 roku na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;
3. Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 25 listopada 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 50/16** za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 9 lutego 2013 roku na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 12 grudnia 2018 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **X K 699/17** za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 5 kwietnia 2017 roku na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

o r z e k a:

- I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k. k., art. 85 a k. k., art. 86 § 1 k. k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach: Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 25 listopada 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 50/16** i Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **X K 699/17** i jako karę łączną wymierza skazanemu G. Z. karę 2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. sentencji wyroku zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie X K 699/17 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w

Gdańsku od dnia 5 kwietnia 2017 roku do dnia 16 października 2017 roku, przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 572 k. p. k. w zw. z art. 85 § 2 k. k. a contrario umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie dotyczącym kar orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawach: XI K 87/13 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku oraz II K 1119/14 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku;

IV. w pozostałym zakresie orzeczenia zawarte w wyrokach ulegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 227/19

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

G. Z. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt **XI K 87/13** za przestępstwo z art. 292 § 1 k. k. popełnione w dniu 23 marca 2012 roku na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda; grzywna została wykonana w całości.

Dowód: odpis wyroku w sprawie XI K 87/13 SR Gdańsk – Północ w Gdańsku – k. 27; odpis wyroku w sprawie XIII Ka 1080/14 SO w Gdańsku – k. 26; dane o karalności – k. 15 – 17

G. Z. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 22 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt **II K 1119/14**, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt V Ka 263/15, za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 4 czerwca 2014 roku na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby.

Dowód: odpis wyroku w sprawie II K 1119/14 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 22; odpis wyroku w sprawie V Ka 263/15 SO w Gdańsku – k. 23; dane o karalności – k. 15 – 17

G. Z. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 25 listopada 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt **II K 50/16** za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 9 lutego 2013 roku na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat tytułem próby; postanowieniem z dnia 12 grudnia 2018 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary.

Dowód: odpis wyroku w sprawie II K 50/16 SR w Sopocie – k. 13; odpis postanowienia w sprawie II Ko 1031/18 SR w Sopocie – k. 38; dane o karalności – k. 15 – 17

G. Z. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt **X K 699/17** za przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 5 kwietnia 2017 roku na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Dowód: odpis wyroku w sprawie X K 699/17 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku – k. 11; dane o karalności – k. 15 – 17

Skazany G. Z. był uprzednio czterokrotnie karany przez Sąd.

Dowód: dane o karalności – k. 15 – 17

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które zostały ujawnione w toku rozprawy, w szczególności w postaci odpisów wyroków i postanowień oraz danych o karalności.

Sąd dał wiarę tym dokumentom uznając, że nie budzą one wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, a żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności. Dokumenty ujawnione w toku rozprawy łączą się w spójną i logiczną całość i w ocenie Sądu, pozwalają odtworzyć stan faktyczny niezbędny do rozstrzygnięcia w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie, Sąd – mając na uwadze dyspozycję art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. – o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw oraz treść art. 4 § 1 k. k. – obowiązany był rozważyć, które z przepisów o karze łącznej (tj. w brzmieniu sprzed nowelizacji, tj. czyli obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. czy też w brzmieniu znowelizowanym, obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r.) będą korzystniejsze dla skazanego. W ocenie Sądu, korzystniejsze dla skazanego są aktualnie obowiązujące przepisy o karze łącznej, albowiem w oparciu o te przepisy możliwe było połączenie dwóch kar pozbawienia wolności podlegających faktycznemu wykonaniu (tj. kar orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawach II K 50/16 SR w Sopocie i X K 699/17 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku), których połączenie – na gruncie przepisów obowiązujących poprzednio – nie byłoby możliwe, mając na uwadze daty czynów i daty wyroków. Wobec powyższego, zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k. k., Sąd wydając wyrok łączny w niniejszej sprawie opierał się o przepisy o karze łącznej obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 roku, jako korzystniejsze dla skazanego.

Mając na uwadze aktualne brzmienie art. 85 § 1 k. k. (w myśl którego, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną), Sąd uznał że w stosunku do skazanego G. Z. zachodzą przesłanki do połączenia kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami wydanymi w sprawach: II K 50/16 SR w Sopocie i X K 699/17 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku. Mając na uwadze, iż - zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 85 § 2 k. k. – podstawą orzeczenia kary łącznej są kary podlegające wykonaniu (z zastrzeżeniem art. 89 k. k.), Sąd w punkcie III. sentencji wyroku na podstawie art. 572 k. p. k. w zw. z art. 85 § 2 k. k. a contrario umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie dotyczącym wyroku wydanego w sprawie XI K 87/13 SR Gdańsk – Północ w Gdańsku (z uwagi na wykonanie orzeczonej kary grzywny) oraz wyroku wydanego w sprawie II K 1119/14 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku, którym orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ponieważ z uwagi na upływanie okresu próby i dalszych 6 miesięcy, kara ta nie podlega już wykonaniu.

Kwestią podlegającą rozważeniu i decydującą o możliwości połączenia kar było ustalenie, czy kary wymierzone za przestępstwa przypisane skazanemu, a objęte wyrokami podlegającymi łączeniu, są karami tego samego rodzaju. W wyrokach podlegających łączeniu

G. Z. skazany został na kary pozbawienia wolności, które jako kary tego samego rodzaju podlegają łączeniu.

W punkcie I. sentencji wyroku łącznego Sąd połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach wydanych w sprawach o sygnaturach akt: II K 50/16 SR w Sopocie i X K 699/17 SR Gdańsk – Południe w Gdańsku i jako karę łączną wymierzył G. Z. karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. Sąd, zgodnie z art. 85 a k. k., winien mieć na uwadze prewencję indywidualną wobec oskarżonego – w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego – skazanego, jak też względy prewencji generalnej. Ponadto Sąd winien rozważyć kwestię czy przestępstwa, za które zostały orzeczone kary jednostkowe są jedno- czy też różnorodnjowe, czy zostały popełnione w krótkich czy też znacznych odstępach czasu. Przestępstwa objęte wyrokami wskazanymi w punkcie I. sentencji wyroku łącznego są przestępstwami jednorodnjowymi, wymierzonymi przeciwko temu samemu dobru prawnemu, tj. zdrowiu publicznemu, co przemawia za celowością zastosowania przy łączeniu kar jednostkowych w przeważającej

mierze zasady absorpcji, popełnione natomiast zostały na przestrzeni długiego, ponad czteroletniego okresu czasu (tj. od 9 lutego 2013 roku do 5 kwietnia 2017 roku), co z kolei przemawia za zastosowaniem zasady kumulacji.

Nie ulega również wątpliwości, iż względy prewencji zarówno generalnej, jak i indywidualnej nakazują zastosowanie wobec skazanego przynajmniej częściowej kumulacji kar. G. Z. - mimo młodego wieku - był już czterokrotnie karany przez sąd. Zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 lipca 2000 r.: „decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie dwóch lub więcej przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji. Absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, biorąc pod uwagę negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną, jaką jest popelnienie kilku przestępstw” (II AKa 171/00, OSA 2001/2/5).

Sąd miał także na uwadze fakt, iż popelnienie dwóch lub więcej przestępstw jest zasadniczo okolicznością obciążającą i w związku z tym kara łączna nie może stanowić niczym nie uzasadnionej premii dla skazanego płynącej jedynie z faktu popelnienia większej liczby przestępstw („Kodeks karny-komentarz” pod red. A. Wąska, Gdańsk 2000, t. II, s. 261-263). A za taką właśnie premię należałoby uznać wymierzenie skazanemu kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że w badanym przypadku brak jest podstaw do całkowitego zastosowania zasady absorpcji kar jednostkowych. Należy bowiem mieć na uwadze, że G. Z. wielokrotnie popelniał przestępstwa. Zachowanie skazanego wskazuje na jego niepoprawność. Uprzednie skazania nie powstrzymały go przed ponownym naruszeniem porządku prawnego. Z tych przyczyn, w ocenie Sądu, przyznanie prymatu zasadzie absorpcji przyczyniłoby się do wzbudzenia u skazanego poczucia bezkarności.

Sąd Najwyższy niejednokrotnie podkreślał, iż stosowanie jednej z wyżej wymienionych zasad, absorpcji czy też kumulacji w pełnym zakresie z wyłączeniem zasady przeciwnej, winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo. Podzielając ten pogląd, Sąd wymierzył karę łączną pozbawienia wolności przy zastosowaniu zarówno zasady absorpcji, jak i kumulacji.

Z tych przyczyn Sąd uznał, że kara łączna we wskazanym powyżej wymiarze będzie w należyty sposób oddziaływać prewencyjnie na skazanego.

Co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyrokach podlegających łączeniu, Sąd ustalił, że podlegają one odrębnemu wykonaniu.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności odpowiedni okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem o wydanie wyroku łącznego, uznając, że nie jest on w stanie ich ponieść.